

Sygn. akt X Ga 105/16

X Gz 72/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1. Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński

o.o.2. Sędzia SO Małgorzata Korfanty

Sędzia SR (del.) Agata Żuradzka – Stuglik (spr.)

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 13 listopada 2015r.

sygn. akt I C 10/15

na skutek zażalenia wniesionego przez pozwaną

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

w przedmiocie zwrotu kosztów procesu

z dnia 13 listopada 2015r.

sygn. akt I C 10/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1. w przedmiocie zwrotu kosztów procesu w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 94 (dziewięćdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala apelację;
3. oddala zażalenie w pozostałym zakresie;

4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Lesław Zieliński SSR (del.) Agata Żuradzka-Stuglik

X Ga 105/16

X Gz 72/16

UZASADNIENIE

K. K. (1) wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5 190,00 zł. z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że 24 lutego 2012 r. w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ samochód T. (...) stanowiący własność T. W.. Poszkodowana posiadała umowę dobrowolnego ubezpieczenia AC u pozwanej. Pozwana odpowiedzialność uznał, wypłacając poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 4 910,00 zł. Pozwana bez zgody poszkodowanej wystawiła pojazd na portal aukcyjny celem jego sprzedaży. Samochód faktycznie nie został sprzedany, lecz naprawiony. Umowa ubezpieczenia przewidywała, że w przypadku powstania szkody zostanie ona rozliczona w oparciu o systemy eksperckie (...) lub (...). Ustalenia dokonane przez pozwaną w oparciu o niewiążącą i hipotetyczną aukcję internetową były sprzeczne z treścią stosunku prawnego łączącego strony. Powód ustalił wartość szkody całkowitej wynikającą z opracowania niezależnego rzeczoznawcy na kwotę 10 100,00 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Zarzuciła pozwana, że rozliczyła szkodę również jako całkowitą, wypłacając poszkodowanej 4 910,00 zł., jednakże nie w oparciu o OWU dołączone do pozwu, a OWU ustalone uchwałą zarządu (...) SA z 31 stycznia 2012r. Wartość samochodu ustalona została z uwzględnieniem jego rocznika, wyposażenia, stanu technicznego na 19 400,00 zł., tak więc koszt naprawy przekraczał 70% jego wartości w stanie nieuszkodzonym. Pozwana powołała się na §22 ust. 8 OWU, wskazując, że wystawienie pojazdu na licytację było uzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał, że odpowiedzialność pozwanej była bezsporna co do zasady. Ustalił Sąd I instancji, w oparciu o dowód z opinii biegłego, że wartość rynkowa nieuszkodzonego pojazdu określona na dzień szkody wynosiła 20 200,00 zł. brutto, koszt naprawy przy uwzględnieniu cen części jak w systemie A. i stawki za 1 rbg jak w (...) 120,00 zł. netto wynosi 10 010, 05 zł. netto (12 312,00 zł. brutto). Przy uwzględnieniu wariantu optymalnego OWU AC koszt ten wynosił 5 295,06 zł. netto (6 511,82 zł. brutto). Koszt naprawy pojazdu jest niższy niż 70% jego wartości w stanie nieuszkodzonym.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń, Sąd Rejonowy uwzględnił powództwa jedynie w części. Sąd Rejonowy zważył, że żądanie jest słuszne co do zasady, czyli możliwości dochodzenia naprawienia szkody wyrządzonej w trakcie kolizji w/w. Jeżeli chodzi o zakres żądania, Sąd Rejonowy wskazał, że żądanie słuszne jest co do niewypłaconych kosztów naprawy pojazdu w zakresie wynikającym z wyliczeń biegłego. Spór w sprawie nie dotyczył sposobu rozliczenia szkody. Powód wywodził bowiem, że w pojeździe j. w. doszło do powstania szkody całkowitej, pozwany podobnie. Sporne były natomiast wartości przyjęte za podstawę rozliczenia szkody metodą kasacji. Pozwany bowiem ustalił dane konieczne dla rozliczenia szkody na podstawie nieskutecznej aukcji internetowej.

W istocie strony w dacie szkody łączyły OWU dołączone do akt szkody przez pozwanego, a nie te, które przedstawił powód.

Ubezpieczenie zawarte zostało w wariantcie serwisowym. Suma ubezpieczenia została określona wg katalogu E. na 2 4200,00 zł. brutto. Zgodnie z §par. 4 ust. 17 OWU szkoda całkowita to takie uszkodzenie pojazdu, w którym koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w §22 ust. 8 pkt 3 przekraczają 70% wartości pojazdu. Szkoda częściowa to szkoda inna niż całkowita. Biegły w opinii powołał się na dalsze ustalenia OWU dotyczące sposobu rozliczenia szkody w AC. W celu ustalenia kosztów naprawy sporządził własny kosztorys, ustalając koszty naprawy wg wariantu serwisowego, przy zastosowaniu systemu A.. Koszt ten wyliczony został w oparciu o stawki rbg jak w

(...) tj. 120,-pln netto . Jednakże – wobec nieprzedstawienia przez poszkodowanego ani powoda faktur za naprawę pojazdu, - rozliczenie szkody częściowej winno nastąpić przy zastosowaniu wariantu optymalnego ubezpieczenia, który uwzględnia koszt najtańszych części zamiennych, materiałów lakierniczych jak w systemie A. oraz średnią stawkę rbg 90,-pln (§22 OWU ust. 5 – 6). Koszt naprawy pojazdu rozliczony wg wariantu optymalnego wynosi 6 511,82 zł. brutto (wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym 20 200,00 zł.). 70% wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym to 14 140,00 zł. brutto, zatem skoro koszt naprawy nie przekracza tej wartości, szkodę rozliczyć należało metodą naprawy.

W sprawie niniejszej należało powodowi uwzględnić roszczenie w zakresie zwrotu kosztów naprawy w wysokości wynikającej z opinii głównej biegłego K. tj. co do 1 601, 82 zł., a zatem w 31% roszczenia zgłaszanego w pozwie, stanowiących różnicę pomiędzy wyliczeniem tych kosztów wynikającym z opinii biegłego według wariantu optymalnego a wartością powodowi wypłaconą. Powyższe orzeczono na mocy art. 805 par. 1 kc. W zakresie przekraczającym wyliczenia zawarte w opinii powództwo oddalono.

Orzeczenie o odsetkach art. 481 kc, a o kosztach procesu – art. 100 kpc. Pozwanego obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów procesu w zakresie uwzględnionego roszczenia tj. w 31%.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację i zaskarżył go w części oddalającej powództwo co do kwoty 3 588,18 zł. wraz z ustawowymi odsetkami należnymi od tej kwoty, oraz w zakresie postanowienia o kosztach.

Powód zarzucił wyrokowi mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów:

- art. 233§1 kpc - poprzez błędną ocenę materiału dowodowego sprawy, a w szczególności poprzez uznanie, że w oparciu o opinię biegłego sprawa została w całości wyjaśniona, w sytuacji gdy powód miał co do ustaleń zawartych w opinii biegłego uzasadnione i konkretne zarzuty,

- art. 229 kpc poprzez pominięcie w ustaleniach Sądu faktu, że strony postępowania były zgodne, co do sposobu rozliczenia szkody w pojeździe, rozliczając szkodę jako całkowitą,

art.278§1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niedopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, zgodnie z pismem powoda z- w sytuacji gdy nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy - a ich wyjaśnienie w sposób ewidentny wymagało posiadania wiedzy specjalnej, którą dysponuje biegły,

- art.328§2 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i nie wskazanie w treści uzasadnienia wyroku konkretnych przyczyn, które spowodowały, że sąd nie dopuścił wnioskowanego przez powoda dowodu z uzupełniającej opinii biegłego,

- art. 822 par. 1 KC - poprzez uznanie, iż pozwany ma prawo spełnić świadczenie w niższej wysokości, aniżeli faktyczna wartość szkody.

Na zasadzie art. 368 par. 1 kc powołując się na wymienione wyżej zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 5 190,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 24 lutego 2012 roku, w miejsce zasądzonej w punkcie I wyroku kwoty 1601,82 zł. oraz o zwrot kosztów procesu. Powód wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie na etapie postępowania apelacyjnego dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, zgodnie z wnioskiem powoda, celem ustalenia wysokości szkody całkowitej w pojeździe. Ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do Sądu pierwszej instancji celem jej ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu dotychczasowych kosztów postępowania.

Równocześnie pozwana złożyła zażalenia na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu. Pozwana wniosła o zmianę tegoż postanowienia i zasądzenie na jej rzecz kwoty 425,73 zł. tytułem części kosztów zastępstwa procesowego, Pozwana podniosła, że wydając zaskarżone postanowienie Sąd naruszył przepis art. 100 kpc poprzez

jego niezastosowanie. Pozwana wskazała, że Sąd nie obciążył powoda kosztami adekwatnie do wyniku sprawy, a to w 69%.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznał za własne. Sąd Rejonowy dokonał pełnej i prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz opisał w uzasadnieniu podstawy swojej decyzji, a także fakty, które uznał za wykazane.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzucił powód, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wskazać należało w tym miejscu, że powód nie wskazał, jakim zasadom Sąd I instancji uchybił wydając zaskarżone orzeczenie.

Częściowo zarzuty powoda naruszenia art. 233 k.p.c. i pozostałych przepisów postępowania stanowiły w istocie zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego poprzez niewłaściwe ustalenie zakresu szkody. W istocie zarzuty co do wadliwej oceny dowodów, co skutkowało w ocenie powoda dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych sprowadzały się do zarzutu, że Sąd nieprawidłowo ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego, że szkoda nie miała charakteru całkowitej, gdy strony były zgodne, że szkoda taki właśnie charakter miała.

Tymczasem, wskazać należało, Sąd I instancji prawidłowo ustalił zaistniały w sprawie stan faktyczny w oparciu o przeprowadzone dowody. Bez znaczenia pozostawał fakt, że strony były zgodne co do tego, że w pojeździe zaistniała szkoda całkowita, skoro przeprowadzone dowody wskazywały, że tak nie było. Sąd I instancji wydaje orzeczenie w sprawie na podstawie zebranego materiału dowodowego, a nie na podstawie uzgodnień stron. Biegły jednoznacznie w swojej opinii wskazał, że pojazd nadawał się naprawy, albowiem wartość tejsze nie przewyższała 70 % wartości pojazdu przed szkodą, a tak umowę strony zawarły. Nie doszło zatem do naruszenia przepisu art. 822 kc.

W konsekwencji nie było zasadne przeprowadzanie dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody całkowitej, skoro tak szkoda w pojeździe nie wystąpiła. Niewątpliwie Sąd Rejonowy w dowód ten pominął i decyzja ta nie znalazła odzwierciedlenia w uzasadnieniu orzeczenia, jednakże nie uniemożliwiło to poddania wyroku kontroli instancyjnej. Uchybienie przepisowi art. 328 kpc ma znaczenie o tyle, o ile uniemożliwia dokonanie

takiej kontroli. W niniejszej sprawie uzasadnienie wyroku spełniała, co do zasady wymogi wskazane w powołanym przepisie.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz zgromadzony materiał dowodowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej jako niezasadną.

Odnosząc się natomiast do zażalenia pozwanej na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, to należało uznać jej za uzasadnione, choć nie w zakresie wskazanym przez skarżącego.

Niewątpliwie powód utrzymał się ze swoim roszczeniem jedynie w 31 % i winien ponieść koszty postępowania w 69%.

Powód poniósł koszty postępowania przed Sądem I instancji w kwocie po zaokrągleniu 2 405,00 zł., a to:

- 260,00 zł. tytułem opłaty od pozwu,
- 1 200,00 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- 17 zł. tytułem opłaty od pełnomocnictwa,
- 767,85 zł. tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii w sprawie,
- 159,85 zł. tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie uzupełniającej opinii w sprawie.

Pozwana poniosła koszty postępowania w kwocie 1 217 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa.

Łącznie zatem koszty postępowania przed Sądem I instancji wyniosły 3 622,00 zł. Powód zatem mając na względzie wynik sprawy winien ponieść koszty postępowania w 69 %, (69% z kwoty 3 622 zł.), a to 2 499,00 zł. W konsekwencji powinien zwrócić pozwanej różnicę między tymi kwotami (2 405,00 zł. /które poniósł – 2 499,00 zł./które winna ponieść/), a to 94,00 zł.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz zgromadzony materiał dowodowy na podstawie art. 386 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 kpc zmienił zaskarżone postanowienie w przedmiocie kosztów procesu.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do wyniku sprawy, na podstawie art. 100 k.p.c i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349, z późn. zm.). Pozwana bowiem wygrała postępowanie zażaleniowe w 22% i w tej części powinna uzyskać zwrot kosztów tegoż postępowania od powoda. Jako, że pozwana poniosła koszty postępowania zażaleniowego w łącznej kwocie 90,00 zł.(60,00 zł. koszty zastępstwa procesowego i 30,00 zł. opłata od zażalenia), to powódka winna je zwrócić 20,00 zł.

Z tych też względów na mocy powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

SSO Lesław Zieliński

SSO Małgorzata Korfanty SSR (del.) Agata Żuradzka-Stuglik